

Sygn. akt XI W 8973/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Aleksandra Szustakiewicz, Paulina Adamska

przy udziale oskarżyciela publicznego: J. K. (1)

po rozpoznaniu na rozprawie: w dniu 17 czerwca 2015 roku, 13 sierpnia 2015 roku, 23 września 2015 roku w W.

sprawy przeciwko **S. M.**

synowi W. i T.

urodzonemu (...) w R.

obwinionemu o to, że:

w dniu 15 kwietnia 2014 roku ok. godz. 19:00 w W. na Rondzie (...) naruszył zasady przewidziane w art. 22 ust. 1 i 4 Pord, w ten sposób, że kierując samochodem marki V. o nr. rej. (...), nie zachował szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu i nie ustąpił pierwszeństwa kierującemu samochodem marki N. o nr. rej. (...), jadącemu po pasie ruchu, na który zamierzał wjechać, w wyniku czego doprowadził do zderzenia z nim, powodując jego uszkodzenie, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 22 ust 1 i 4 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r., poz. 1137, z późn. zmianami),

I. obwinionego S. M. uznaje za winnego tego, że w dniu 15 kwietnia 2014 roku około godziny 19:00 w W. na Rondzie (...), kierując samochodem marki V. o nr. rej. (...), nie zachowując należytej ostrożności, podczas zmiany pasa ruchu nie ustąpił pierwszeństwa kierującemu samochodem marki N. o nr. rej. (...), jadącemu po pasie ruchu, na który zamierzał wjechać, w wyniku czego doprowadził do zderzenia z nim, powodując zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, który to czyn kwalifikuje z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw skazuje go, a na podstawie art. 86 § 1 kw, art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) złotych;

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego w całości od zapłaty kosztów postępowania i określa, że ponosi je Skarb Państwa.

Sygn. akt XI W 8973/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 kwietnia 2014 roku około godziny 19:00 w W. na Rondzie (...) obwiniony S. M. kierował samochodem marki V. o nr. rej. (...). Przedmiotowe rondo posiada dwa pasy ruchu rozdzielone linią przerywaną. Obwiniony jechał wewnętrznym (lewym) pasem ruchu.

W tym samym czasie po zewnętrznym (prawym) pasie ruchu Ronda (...) samochodem marki N. o nr. rej. (...) poruszał się J. K. (2). Pasażerem tego pojazdu był R. Z..

Obwiniony, zamierzając zjechać z ronda, rozpoczął wykonywanie manewru zmiany pasa ruchu z wewnętrznego na zewnętrzny. Nie zachował przy tym należytej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa kierującemu samochodem marki N. o nr. rej. (...), jadącemu po pasie ruchu, na który zamierzał wjechać podczas opuszczania ronda. W tym czasie kierujący N. nadal „objeżdżał” rondo, z zamiarem zjechania w ulicę, którą na rondo wjechał.

W wyniku podjętego przez obwinionego manewru doszło do zderzenia pojazdów.

Zachowaniem swoim obwiniony S. M. spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

1. częściowo wyjaśnienia obwinionego S. M.: k. 113, 35-36,
2. zeznania świadka J. K. (2): k. 113-114, 10-11,
3. zeznania świadka R. Z.: k. 114, 13-14,
4. zeznania świadka K. K.: k. 114-115, 30v-31,
5. opinie biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych: k. 140-178, 196
6. notatkę urzędową: k. 1-2,
7. szkic: k. 3,
8. protokoły oględzin: k. 6, 7,
9. plan organizacji ruchu: 126.

Obwiniony S. M. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że nie zamierzał zmieniać pasa ruchu, tylko zmieniał kierunek jazdy w celu opuszczenia skrzyżowania o ruchu okrężnym. Wydawało mu się, że podczas jego jazdy po rondzie z jego prawej strony nie poruszał się żaden pojazd. Potwierdził, że w trakcie opuszczania przez niego przedmiotowego ronda w miejscu i czasie wskazanym w zarzucie doszło do zderzenia z pojazdem, który jechał prawym pasem ruchu. Pojazd ten wjechał szybko przed pojazd obwinionego. Wskazał, że zdziwiło go, że ten drugi samochód nie miał włączonego lewego kierunkowskazu. Według obwinionego N. nie zawracał na rondzie, ale wjechał na nie z ulicy spod wiaduktu. Kierujący tym pojazdem nie miał prawa zawracać prawym zewnętrznym pasem ruchu. Według obwinionego, to kierowca tego drugiego pojazdu stworzył stan zagrożenia, wykonując w sposób nieprawidłowy manewr zawracania oraz wyprzedzania na rondzie, zajeżdżając obwinionemu drogę (k. 35-36).

Sąd zważył, co następuje:

Odnośnie poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych

Wyjaśnienia obwinionego odnośnie przebiegu zdarzenia w momencie zaistnienia kolizji między pojazdami co do zasady są wiarygodne, ponieważ są logiczne, jasne oraz znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym sprawy. Jedynie ocena obwinionego - twierdzenie, że bezpośrednią przyczyną kolizji było zachowanie pokrzywdzonego - nie zasługuje na uwzględnienie. Zdaniem Sądu - co wynika także z opinii biegłego - taktyka

i technika jazdy obwinionego kierującego samochodem V. były nieprawidłowe. Wyjaśnienia składane przez obwinionego i cały przebieg rozprawy sądowej świadczy o tym, że obwiniony nie rozumie zasad poruszania się po skrzyżowaniu o ruchu okrężnym – rondzie. Bezsprzeczne jest, że obwiniony podczas zmiany pasa ruchu nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa kierującemu samochodem marki N.. Obwiniony nie ma racji, twierdząc że „nie zamierzał zmieniać pasa ruchu, tylko zmieniał kierunek jazdy w celu opuszczenia skrzyżowania o ruchu okrężnym”. Obwiniony – aby opuścić przedmiotowe rondo – musiał wcześniej zmienić pas ruchu z wewnętrznego (którym się poruszał) na zewnętrzny (którym poruszał się pokrzywdzony). Dopiero z tego zewnętrznego pasa obwiniony mógłby zjechać z ronda. Jest to oczywiste i dziwi niezrozumienie przez obwinionego podstawowych zasad ruchu drogowego.

W ocenie Sądu wiarygodne są zeznania przesłuchanych w sprawie świadków. J. K. (2) i R. Z., którzy poruszali się pojazdem marki N., opisali tor ruchu swojego pojazdu. Z ich korespondujących ze sobą, jasnych, logicznych o konsekwentnych zeznań wynika, że to obwiniony wjechał w ich pojazd w okolicznościach ustalonych przez Sąd na wstępie niniejszego uzasadnienia. Podnoszona przez obwinionego wątpliwość odnośnie tego, którym wjazdem na rondo wjechał pokrzywdzony, nie ma istotnego znaczenia, albowiem obwiniony, zmieniając pas ruchu winien był ustąpić pierwszeństwa każdemu pojazdowi, który poruszałby się pasem, na który obwiniony zamierzał wjechać.

Wiarygodne są także zeznania K. K. – funkcjonariuszki Policji, która podjęła interwencję na miejscu zdarzenia już po jego zaistnieniu. Opisała ona okoliczności zastane na miejscu i wskazała, że na ich podstawie uznała, że to kierujący pojazdem V. winny jest wykroczenia drogowego. Zeznania tego świadka są jasne, logiczne, zgodne z doświadczeniem życiowym i nie ma żadnego powodu, aby odmówić im wiarygodności. Sam fakt kolizji przedmiotowych pojazdów nie jest w sprawie niniejszej sporny.

Sąd obdarzył walorem wiarygodności protokoły i dokumenty zgromadzone w aktach sprawy - nie zachodzą bowiem żadne okoliczności mogące podważyć ich wiarygodność, a podczas rozprawy żadna ze stron ich nie zakwestionowała. Przedstawiona przez obronę opinia prywatna (k. 101-111) nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem jest ona sprzeczna z uznaną za wiarygodną opinią biegłego sądowego, którego Sąd powołał w sprawie niniejszej, a nadto w sposób oczywisty jej wnioski nie odpowiadają zasadom ruchu drogowego, które winny zostać zastosowane przez obwinionego podczas zjeżdżania z przedmiotowego ronda.

Sąd podzielił wnioski zawarte w opinii pisemnej i ustnej biegłego A. A.. Wnioski opinii pisemnej biegły w całości podtrzymał na rozprawie. Opinia biegłego została wydana na podstawie materiałów znajdujących się w aktach sprawy, w szczególności protokołów oględzin samochodów oraz zeznań świadków i wyjaśnień obwinionego. Została ona sporządzona przez biegłego z listy biegłych Prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie, osobę kompetentną, posiadającą specjalistyczną wiedzę. Biegły jest nadto osobą obcą dla stron postępowania, niezainteresowaną kwestią rozstrzygnięcia sprawy. W ocenie Sądu opinia biegłego jest rzeczowa, jasna, pełna i precyzyjna. Pozbawiona jest wewnętrznych sprzeczności, a płynące z niej wnioski są logiczne i spójne. Wnioski opinii biegłego wskazują, iż analiza uszkodzeń na obu pojazdach pozwala na ustalenie, że pojazdy tuż przed zaistnieniem kolizji były zbliżone do siebie – jest zatem bardzo prawdopodobne, że obaj kierujący jechali obok siebie. Obwiniony, zjeżdżając z lewego pasa ruchu, nie ustąpił pierwszeństwa pokrzywdzonemu, kierującemu samochodem N., który poruszał się prawym pasem ruchu. Co prawda pokrzywdzony w sposób nieprawidłowy włączył prawy kierunkowskaz, ale z uwagi na bezsporny fakt niewidzenia przez obwinionego tego sygnału, powyższe nie miało wpływu na zaistnienie kolizji. Obwiniony kierujący samochodem V. powinien był udzielić pierwszeństwa przejazdu kierującemu samochodem N., a następnie wykonać manewr zmiany pasa ruchu z lewego na prawy i z prawego pasa ruchu powinien zjechać na prawy pas ruchu wylotowej z tego ronda jezdni.

Odnośnie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego obwinionemu.

Czyn przypisany obwinionemu wyczerpał dyspozycję art. 86 § 1 kw - zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Sąd opisał czyn przypisany obwinionemu stosownie do znamion wykroczenia.

Warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie z art. 86 § 1 kw jest, aby uczestnik ruchu nie zachował należytej ostrożności i tym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Dla bytu wykroczenia z art. 86 § 1 kw - ze względu na skutek - znaczenie ma tylko takie zachowanie, które może zagrozić bezpieczeństwu ruchu. Zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego polega na stworzeniu takiej sytuacji, która grozi nastąpieniem ujemnych skutków dla ruchu drogowego. Takie skutki wystąpiły w niniejszej sprawie. Zachowanie obwinionego doprowadziło bowiem do zderzenia się dwóch pojazdów.

W przedmiotowej sprawie do kolizji doszło w wyniku niezachowania przez obwinionego należytej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu i nieustąpienia pierwszeństwa pojazdowi znajdującemu się pasie ruchu, na który zamierzał wjechać.

Zgodnie z przepisem art. 22 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym obwiniony był podczas zmiany pasa ruchu obowiązany zachować szczególną ostrożność, w szczególności upewnić się, czy pasem ruchu, na który zamierza wjechać nie porusza się inny pojazd; miał obowiązek ustąpić pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu, na który zamierzał wjechać.

Zasadnym jest zatem twierdzenie, iż obwiniony jest sprawcą wykroczenia, a nie jedynie czynu zabronionego. Jego czyn jest bezprawny (narusza normę sankcjonowaną i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karalny (realizuje wszystkie znamiona czynu zabronionego i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karygodny (jest czynem społecznie szkodliwym), jest to również czyn zawiniony przez obwinionego (popełniony w sytuacji, w której sprawca mógł postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi w stosunku do niego żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę). Stopień zawinienia wyznaczają: rozpoznawalność sytuacji – zarówno w sferze faktycznej, jak i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcie decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku, iż obwinionemu można postawić zarzut, że w czasie swojego bezprawnego, karalnego i społecznie szkodliwego czynu nie dał posłuchu normie prawnej.

Odnosnie wymiaru kary i pozostałych rozstrzygnięć.

Wymierzając karę obwinionemu S. M. Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw.

W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Stopień społecznej szkodliwości czynu był znaczny. Wpływ na to mają: wartość naruszonego dobra w postaci bezpieczeństwa w komunikacji, sposób działania sprawcy, który poprzez niezachowanie należytej ostrożności spowodował kolizję dwóch samochodów i zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Wymierzając karę Sąd miał równocześnie na uwadze właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, ustabilizowany sposób życia przed popełnieniem wykroczenia. Obwiniony jest osobą niekaraną za przestępstwa i karaną za wykroczenia drogowe (k. 82, 98).

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 500 złotych – przy uwzględnieniu wysokości dochodów i sytuacji rodzinnej obwinionego (k. 112) jest sprawiedliwa. Sąd, wymierzając obwinionemu karę, miał na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec niego. Miał także na względzie, aby kara była w odbiorze społecznym sprawiedliwa i zrealizowała cele prewencji ogólnej.

Orzeczenie o kosztach oparto na przepisie art. 624 § 1 kpk, który to na mocy art. 119 kpw znajduje odpowiednie zastosowanie w postępowaniu w sprawach o wykroczenia. Sąd kierował się w tym zakresie ustaleniem, że uiszczenie kosztów postępowania byłoby dla obwinionego zbyt uciążliwe, z uwagi na jego sytuację majątkową i konieczność uiszczenia kwoty grzywny.